ratsaportree Mustpeade majas Riias, keisrinna Katariina I ja kellegi tundmatu portree Peetri muuseumis Narvas.

E. Seuberlich, Die ältesten Apotheken Liv- und Estlands (SB Riga 1911, ilm. 1912, lk. 259); Neumann, Lex.; А. Д. Ровинскій, Подробный словарь русскихъ гравированныхъ портретовъ IV (1889), lk. 634. *A. V.*

VEDRO, Adolf Johannes, helikunstnik, sünd. 4. X 1890 vkj. Narvas puutöölise pojana, sai algjuhatust muusikas oma isalt, õppis hiljemini kontrabassi mängima ja asus 1914 Tallinna, kus helilooja P. Süda (vt.) juhatusel õppis kahe a. kestel komponeerimist; sel alal täiendas ta end 1915—18 Petrogradis. Tallinna tagasi pöördunud, sai V. 1920 kohaliku kõrgema muusikakooli, pärastise (a-st 1923) konservatooriumi õppejõuks, kellena ta on (prof-na a-st 1937) toiminud tänini. — Helikunstnikuna on V. loonud sümfoonilist muusikat (Sinfonietta h-moll, 1917; Scherzo, 1917; Hällilaul, 1918; Lüüriline pala, 1922), soolo- ja koorilaule, lavamuusikat („Tontide sonaat", „Orleani neitsi"), ooperi „Kaupo" (1932), Võidupüha müsteeriumi „Jaani tulemine" (1935) ja avaldanud raamatud „Solfeggio" I (Tall., 1927; 2. tr. 1936) ja „Instrumendi õpetus" (*ibid.*, 1929). V. taotleb oma eepilisuse piires hoitud helitöödes värskust ja käsitleb kontrapunktilist kudet kuni lineaarsuseni. Ta on olnud tegev ka Eesti Autorikaitse Ühingus, Muusikamuuseumi Ühingus abiesimehena a-st 1933, Akadeemilises Helikunstnikkude Seltsis, konservatooriumi „Õpilasabis", Töölismuusika Liidus jm.

Laulupeo album (1928); Eesti lauluvara. Koorilaulude antoloogia (1925), lk. 170; A. Kasemets, Eesti muusika arenemislugu (1937); isikl. saadud andmed. *T.*

VEEBER (sünnimeetrikas **Weber**), **Kuno Bernhard**, maalikunstnik, sünd. 28. II 1898 vkj. Harjumaal Kernu v. Adila mõisa valitseja pojana, sai keskhariduse Pärnus ja a-st 1912 Tallinnas Nikolai I gümnaasiumis, mille lõpetas 1917; ta õppis ühtlasi 1916—17 joonistamist ja maalikunsti A. Laikmaa (Laipman; vt. ka *Suppl.*) ateljees, seejärel üks a. arstiteadust Tartu ülikoolis ning töötas suvel 1918 A. Laikmaa juures Taeblas ja Kurkses. Vabadussõja ajal teenis V. velskerina Tallinnas ning töötas 1919—20 N. Triik'i juures ja pärast vabanemist väeteenistusest J. Koort'i (vt. neid ka *Suppl.*) ateljees; ta õppis 1922—24 Tartus „Pallase" kunstikoolis, mille lõpetas N. Triik'i õpilasena. V. jätkas stuudiumi maalikunsti alal 1924—26 André Lhote'i eraakadeemias Pariisis ja graafiliste kunstide, eriti puulõike alal D. Galanis' juures seals.; 1927 viibis ta Veneetsias, Firenzes ja Roomas, kus kopeeris Tintoretto maali „Kolm graatsiat"; surn. 1. I 1929 ukj. Tallinnas (Seevaldis). — Hoolimata paiguti suurest ainelisest puudusest ning üldse viletsaist loomistingimusist suutis V. ennast kehtima panna suureandelise ja kultuurse kunstnikuna. Lähtunud P. Cézanne'ist ja mõnest kaasaegsest prantsuse meistrist, töötas ta välja omapärase sügava käsitlusstiili ja ainetõlgenduse, osutades seejuures ka väljapaistvat kompositsioonikindlust, vormi- ja värvitunnet. Ta parimad saavutised on õlimaalid „Naisportree" (1923), „Tualett" (1924), „Nature morte gloobusega" (1925) ja „Suplejad" (1926; kõik Eesti Kunstimuuseumis Tallinnas).

M. Laarman, K. V. („Taie" 1929, nr. 4/5); Hageri koguduse õpetajalt H. Thomson'ilt saadud andmed. *A. V.*

VEERMETS (end.perekonnanimi kuni 1936 **Verberg**), **Kaarel (Karl Friedrich)**, metsateadlane, sünd. 22. V 1893 vkj. Jamburgi maakonnas Zagoritsa külas põllumehe pojana, õppis Jamburgi kommertskoolis 1907—14, Peterburi metsainstituudis 1914—19 ja omandas dr. rer. for. astme Tartu ülikoolis 1929. V. teenis Venes mitmesuguseil kohtadel metsatööstuses ja a-l 1921 Eestis Metsade Peavalitsuses. Tartu ülikooli metsaosakonna geodeesia kabineti noorem assistent oli ta 1921—22, teaduslik stipendiaat metsakasutuse alal 1922—24, metsakasutuse õppetooli eriaineõpetaja 1925—27, dots-i kt. 1927—30, seejärel dots. ja on a-st 1938 erakorraline prof. ning ühtlasi metsakasutuse kabineti juhataja. — V. on olnud tegev ka Akadeemilises Metsaseltsis, Eesti Süsiniku Kasutamise Seltsis esimehena a-st 1934, a./s-i „Eesti Metsatööstus" nõukogus esimehena a-st 1937 jm. Loodusvarade Instituudi liige on ta a-st 1938. V-a töist on tähtsamad: „Vaigutamise katsed Ülikooli õpemetskonnas 1924. a." (Tartu, 1925), „Tõrvatööstus Eestis" (kogu-

Eesti biograafilise leksikoni tÃƒÂ¤ienduskÃƒÂ¶ide, 1940, lk. 365